Gândirea pozitivă în cântecul popular românesc

Silvia PITIRICIU

Înrădăcinat în spiritualitatea românească de peste două mii de ani, cântecul popular, bogăție de neprețuit a folclorului, este un mod de viață şi de exprimare a filosofiei poporului român. Gândurile, sentimentele şi aspirațiile țăranului nostru se topesc în versuri populare pe care se mlădiază cântecul. Existența cântecului popular este legată de patru coordonate: o coordonată umană (țăranul şi colectivitatea satului), una terestră (aşezarea rurală în natură, într-un spațiu şi într-un timp anume), una magico-religioasă[1] (credința în Dumnezeu şi o întreagă mitologie) şi alta psiho-emoțională (trăirile, dorințele, gândurile şi aşteptările pe care se întemeiază existența). Prin aceste coordonate, cântecul popular se întipăreşte uşor în memoria colectivității şi se transmite din generație în generație.

Ca manifestare sincretică, versul este cântat, iar cântecul însoțeşte jocul. Dincolo de vers şi de melodie, cântecul popular încântă prin atmosfera creată, prin frumusețea şi bogăția costumelor. Totul este exprimat simplu, direct, aşa cum este sufletul țăranului autentic, deschis şi curat. Din mesajul textului popular răzbat atitudinea tonică şi demnă față de viață şi de semeni a țăranului, un mental sănătos, tinerețea spiritului. Sunt trăsături care țin de gândirea pozitivă, una dintre dimensiunile spirituale prin care ne definim ca popor.

Gândirea pozitivă este o atitudine mentală, un concept psihologic şi sociologic, care priveşte relația individului cu sine însuşi şi cu cei din jur. Adesea se spune: „Eşti ceea ce gândeşti", un mod de a arăta cât de necesar este să depăşim obstacolele pe care viața ni le scoate în cale, să căutăm soluții, să privim cu optimism încercările la care suntem supuşi, să avem un sistem de valori bine definit, imagini mentale pozitive, convingeri şi aşteptări pozitive, un comportament flexibil în discuțiile cu ceilalți[2].

În cercetarea de față am observat şi identificat elemente ale gândirii pozitive în limba cântecului popular, pe care le-am exemplificat cu fragmente de text adecvate temei şi le-am argumentat din punct de vedere psihologic, al centrilor energetici (chakre) care guvernează spiritul.

[1] Dimensiunile umană, terestră şi,mai ales, magico-religioasă au fost studiate de cei mai mulți folcloriști: Tudor Pamfile, Ovidiu Papadima, Ion Taloş, Romulus Vulcănescu, Ion Ghinoiu, Antoaneta Olteanu ş. a.

[2] Cf. Molden, Hutchinson, p. 83. Reuşita în diverse domenii înseamnă un mod de organizare a gândirii,un scop bine stabilit şi depinde foarte mult de felul cum purtăm un dialog.

BDD-V408 © 2009 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:59:31 UTC)

1. Comuniunea cu natura

Țăranul trăieşte în natură, simte pulsul ei, se bucură odată cu schimbarea anotimpurilor, îşi încarcă sufletul şi spiritul de energie pură. Legătura cu pământul şi cu natura, în general, se face prin chakra nr.1. Natura uşurează povara sufletelor încărcate, odihneşte pe cei obosiți, stimulează energiile insuficiente, purifică spiritul de tot ceea ce este negativ. Din perspectivă geomantică, relieful variat, cu munți, dealuri, văi, urcuşuri şi coborâşuri, câmpii, păduri abundente, cu ape repezi sau domoale, are o semnificație în spațiu şi în timp.

Dintre toate elementele naturii, *codrul* ocupă un loc aparte în viața țăranului: codrul este casa, familia, tot ceea ce este înrudit cu el sau aproape de el, într-o perfect simbioză: „Codru-i frate cu românu',/ Cu fagu' şi cu gorunu'./ Codru-i frate, codru-i tată/ Dintr-o vreme-ndătinată". Dialogul dintre om şi codru stă sub semnul trecerii timpului: „Mult mă-ntreabă codru' verde/ De ce fața mi se pierde./ Codrule, nu mă-ntreba,/ Că doar se pierde şi-a ta/ Numai să vie toamna". Metaforic vorbind, codrul este oglinda vieții. Drumul prin codru este, de fapt, trecerea prin viață, natura este solidară cu omul, se bucură, suferă şi îmbătrâneşte odată cu el: „Codrule, când te-am trecut/ Eram tinerel şi crud,/ Iară când m-am înturnat/ Eu, bătrân, şi tu, uscat".

Muntele, mare izvor de energie telurică şi celestă, cu păduri şi ape limpezi este loc de transhumanță din timpuri imemoriale: „Munților de cheatră seacă,/ Râdeți când zăpada pleacă./ Lăsați turmele să treacă/ Şi pe soare, şi pe nor,/ Până la Vârfu' cu Dor,/ Drumul ciobănaşilor". După iarna bătrână şi posacă, primăvara aduce bucuria reînvierii naturii. Muntele şi turmele de oi mânate de ciobani formează o imagine idilică, întipărită în memoria țăranului român şi a naturii deopotrivă.

Atmosfera caldă, solară prieşte țăranului care a ieşit cu plugul la arat, ascultând cântecul păsărilor: „Dragu mi-i la câmp afară/ În soare de primăvară,/ Când aud cucu' cântând/ Şi văd florile-nflorind.// Cântă puiul cucului/ Pă coanile plugului/ Şi mierluța pă tileagă/ Mult mi-i primăvara dragă". Naşterea în mijlocul naturii este o binecuvântare. Înzestrat cu virtuți nebănuite, pruncul deschide ochii în natură, este parte a naturii: „Când m-o făcut măicuța,/ Era frumoasă vremea./ Era zi de primăvară/ M-o făcut în pat afară.// M-o-nvălit în foi de nuc/ Din satu' meu să mă duc./ Şi mi-o pus în leagăn flori/ Să şiu dragă la ficiori.// La cap mi-o pus busuioc/ Să am în viață noroc./ Apă mi-o dat de-am băut/ Dintr-un clopoțel de-argint/ Ca să ştiu mândru să cânt/ Cât oi trăi pe pământ". Totul se desfăşoară după un ritual, la care natura participă necondiționat, pentru ca ființa nou-născută să aibă toate şansele să trăiască în armonie cu natura. În înțelepciunea populară, aromele florilor se transferă asupra pruncului, busuiocul este cunoscut ca plantă afrodisiacă, argintul purifică de tot ceea ce este negativ. Simbioza dintre mineral, vegetal şi uman aduce echilibru, armonie şi generează energie pozitivă.

Esențială pentru toate formele de viață, *apa* este un element primordial, „are aceeaşi vârstă ca Dumnezeu" (Taloş, 2001: 8). Sacră, apa neîncepută regenerează

BDD-V408 © 2009 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:59:31 UTC)

corpul şi spiritul (Vulcănescu, 1985: 27). Apele cereşti şi cele pământeşti au fost considerate întotdeauna pure, pline de virtuți misterioase. Apele repezi, în torente, distrug aşezările, aducând sărăcie. În schimb, apa molcomă, care şerpuieşte lin aduce bogăție şi încântă sufletul: „Murăş, Murăş, apă lină,/ Cine bea de dor s-alină". Alinarea este nu numai echilibrare prin potolirea setei, a dorului, ci încărcare cu energie pozitivă, ceea ce provoacă o schimbare la nivelul corpului fizic şi spiritual, o apropiere mai mare de natură, trăirea în ritmurile ei[3].

2. Rădăcinile, familia, satul

Tot chakra nr.1 este responsabilă de legătura omului cu familia, cu strămoşii, cu comunitatea locală. Învățăm de la părinți să iubim şi să prețuim strămoşii, fraţii, surorile, neamul, dar şi dreptatea şi onoarea. Sentimentul românesc de *acasă* este de intensitate este maximă pentru cei dezrădăcinați: „Pare-mi bine că-s acasă/ Cu cei dragi pe lângă masă./ Cât în lume am umblat/ Loc mai mândru n-am aflat.// «Ziua bună» când aud/ Văd şi coarnele la plug,/ Iar când văd munții bătrâni/ Sunt acasă-ntre români". Pribegia şi strămutarea în alte locuri provoacă răni adânci în sufletul țăranului înstrăinat, dorul de casă, de părinți şi de neam secătuieşte sufletul, nu poate fi înlocuit cu nimic: „Cum să-mi şie-n viață bine/ Când n-am părinți lângă mine?/ Aş zâce «mamă» şi «tată»/ Şi la frunze, şi la piatră./ Ştie numai Dumnezeu/ Ce duc în sufletu' meu./ Aş vinde noroc şi bani/ Pântr-o casă cu țărani/ Satule, sătucul meu!"

Structura socială a satului cu relații între indivizi, între individ şi colectivitate contribuie la formarea unei *conştiințe colective şi geografice*. Conexiunea cu credințele familiale tradiționale ajută la formarea identității şi a sentimentului că aparținem unui grup de oameni dintr-o anumită zonă geografică. Iubind casa şi familia, țăranul iubeşte şi locul natal, refieful din perimetrul satului, drumurile, ulițele, colțul lui de rai pe pământ: „Nu-i grădină mai frumoasă/ Ca-n Ardeal la noi, acasă".// „Dealuri, munți şi voi, răzoare,/ Sate cu livezi în soare./ Acolo stă omenia/ Vecină cu veselia./ Mă visez noaptea în gând/ Raiul meu de pe pământ". „Legătura cu locul vine odată cu trecutul şi elementele tradiționale ce le păstrează şi din care omul trage substanță…" (Budiş, 1998: 31). Familia, casa, limba şi credința sunt coordonate care definesc sentimentul de apartenență la neam: „Ardealu' mi-i mamă dulce/ Pruncu', casa, sfânta cruce./ Asta-i tot la ce țân eu,/ Asta-o fost, asta sunt eu". Tradițiile etnice şi religioase stau la baza unui cod al onoarei, al ospitalității şi al omeniei, trăsături caracteristice țăranului român: „N-avem porți la omenie,/ Da' nici garduri la mânie./ Oaspetele-l facem frate,/ Vinu-l bem pe jumătate".

3. Dragostea

Localizată în chakra a 4-a, puterea emoțională a iubirii este un sentiment pur, cu o manifestare complexă. Iubirea ne atrage, ne intimidează, ne motivează, ne controlează, ne inspiră, ne împlineşte, ne vindecă ori ne distruge. Este singura formă de energie care ne poate transforma şi vindeca. Iubirea se identifică cu dragostea de viață, de semeni, de lume, de neam.

[3] Apa este un simbol universal. În tradiția chineză, apa este „sângele munților şi averea pământului"; feng „vânt" şi shui „apă"sunt cele mai importante două cuvinte din geomanție (Lin, 2002:106).

BDD-V408 © 2009 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:59:31 UTC)

Dragostea dintre feciori şi fete se asociază cu tinereţea, energia vitală care întreţine spiritul: „Dacă nu iubesc acuma,/ Doamne, când să mai iubesc?/ Până nu s-aşterne bruma/ Şi am să îmbătrânesc”.// „Bătrâneaţă, nu grăbi/ Lasă-mă să pot iubi./ Ţâne-mă, Doamne, aşa/ Că mi-i dragă mult lumea”. *Dorul* întreţine gândul asupra celui drag: „Cine n-are dor pe vale/ Nu ştie luna când răsare./ Nici noaptea cât îi de mare.// Cine n-are dor pe luncă/ Nu ştie luna când să culcă/ Nici noaptea cât îi de lungă”. Dragostea schimbă comportamentul şi atitudinea faţă de semeni, cere implicare pentru a putea fi câştigată. Cu ea, dispar gândurile de teamă, de respingere, ideile preconcepute, interdicţiile: „Dragostea unde să pune/ Nici îi frică, nici ruşine,/ Nici îi temere de nime'.// Dragostea unde să lasă/ De nimica nu îi pasă”. „Aş da luna dintre stele/ Pântru ochii mândrii mele/ Şi soarile di pă ceri/ Pântru mândra mea de ieri”. „Bade, pentru ochii tăi/ Mi-am lăsat fânul pe clăi/ Şi ulciorul la izvor/ Că şi-acolo-i numai dor”. Natura este părtaşă la iubirea adevărată şi mijloceşte legătura dintre cei îndrăgostiţi: „Vântule , sara pe lună/ Du-i mândruţii voie bună./ Vântule, sara pe stele/ Du-i mândrii vorbele mele/ Doru' şi cu dragostea/ Dă-i-le la mândruţa”. În lumea satului, legătura dintre cei doi tineri îndrăgostiţi se menţine simbolistic, prin obiecte: „De dor , mândră, şi de drag/ Ţ-am scris numele pe prag,/ Scrie-mi-l şi tu pe-al meu/ Pe fluier şi pe chindeu.// Eu din fluier să doinesc/ La tine să mă gândesc/ Doru' să mi-l potolesc”. *Cuvântul* spus sau scris este o forţă, pentru că este rodul gândului care nu ţine seama de spaţiu şi de timp. Sunetul duios al fluierului reaprinde trăirile. Iubirea este un sentiment sacru, pur, cât timp numele celui drag este scris pe chindeu şi pus alături de sfintele icoane, cum numai în lumea satului se poate întâmpla.

Iubirea adevărată transformă omul într-o fiinţă bună, blândă, generoasă şi, mai ales, iertătoare: „Bate vântu' printre duzi/ Şi ploaia prin cucuruzi./ De-aş şti, mândro, că-i veni/ Cu-n sărut te-aş lecui./ Aşa doină ţ-aş cânta/ De-i uita, mândro, uita/ De-i uita de supărare/ Cu mine-n braţele tale/ De-i uita că ne-am sfădit/ Şi de-un an nu ne-am vorbit”. Puterea celui care iubeşte stă în iertare. *Iertarea* este un act complex de conştiinţă care eliberează sufletul din nevoia de răzbunare. Cel care iartă este răsplătit cu bunătate sub forma bucuriei interioare.

4. Preţuirea de sine

Ataşarea de evenimente şi convingeri negative are un efect toxic pentru minte, spirit şi corpul fizic (celule, ţesuturi). Chakra a 5-a, legată de puterea voinţei, priveşte rezistenţa, asumarea puterii interioare, iar chakra a 3-a, *respectul de sine*, autoaprecierea: „Câte rele sunt pă lume/ Tăte-or trecut păste mine,/ Da’ nici eu nu m-am lăsat,/ Batăr de-am făcut păcat”. Respectul de sine şi, mai cu seamă, încrederea în sine semnifică trecerea de la copilărie la maturitate, asumarea responsabilităţii, acceptarea a ceea ce suntem şi dorinţa de a păstra neîntinat respectul faţă de propria persoană. Dragostea neîmpărtăşită de ambii tineri răneşte, dar nu poate distruge demnitatea, puterea interioară: „Ce-ai crezut, bade, şi crezi/ În oglindă când te vezi? /Că nu-i ficior să te-ntreacă/ Nici fată să nu te placă.// Plină-i lumea de ficiori/ Ca şi muntele de flori./ Că şi eu îs floare-aleasă,/ Mi-o sta bine-n orice casă”. „Bade, frumoşi ochişori,/ Am auzit că te-nsori./ Nu eşti, bade, rupt din soare/ Să-ţi şiu ţâie rugătoare”. Eşecul trebuie să fie înlăturat cât mai repede prin noi

BDD-V408 © 2009 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:59:31 UTC)

încercări şi prin conştientizarea binelui de sine: „Masa nu stă-ntr-un picior/ Şi eu, fată, -ntr-un ficior". Sentimentele şi aspiraţiile pozitive, încrederea în puterea dragostei nu pot fi oprite: „Bade, cu drăguţa ta/ Colindat-ai pădurea/ Şi v-aţi aşezat pe-un rât/ Şi m-aţi vorbit de urât.// Dar nu-i bai, mie nu-mi pasă,/ M-o făcut mama frumoasă./ Acum vremea-i de iubit,/ Nu de-amar şi de jelit". Transformând experienţele anterioare în experienţe pozitive, devenim constructivi, putem progresa mai uşor.

5. Legea cauzei şi a efectului

Legea *karmei*[4] sau legea cauzei şi a efectului mai este cunoscută şi sub denumirea de legea magnetismului. Ea ţine de chakra a 2-a, fiind legată de relaţiile cu semenii şi de chakra a 7-a, prin racordarea la divinitate. Fiecare acţiune are o cauză şi generează un efect sau, în sens biblic, „ce va semăna omul, aceea va şi secera"[5]. În existenţa noastră suntem ajutaţi să păstrăm un *echilibru* între ceea ce dăm şi ceea ce primim, pentru a înţelege mai bine adevăratul sens al propriei fiinţe şi pentru a ne defini mai bine limitele.

Creatorul popular surprinde acestă formă a justiţiei divine. Dorul este, metaforic vorbind , mai greu ca pământul: „Alăturea cu drumu'/ Ară badea cu plugu'.// Noroc bun, bade, la plug/ Spune-mi: Tragu-ţi boii-n jug?// Trag, mândră, şi-ar trage bine/ De nu te-ar vedea pe tine.// Că s-acaţă plugu-n dor,/ Trag boii de să omor.// Nu-i bai, bade, greu să tragă,/ Num'-o vară ţ-am fost dragă". *Suferinţa* este un semn al ignoranţei omului în faţa legii divine. Nu ne trece prin minte că am atras acestă suferinţă prin gânduri şi fapte. Judecăţile legii cosmice se bazează pe „cauza şi efectul karmic" (Murphy, 1997:20): „Şine-i om de viţă re'/ Nu cunună, nici nu be',/ Nu iubeşte când nu vre',/ N-o avut , nici n-o ave'". Lipsa de iubire generează egoism, trăsătură de caracter care degradează spiritul. Egoismul atrage izolarea, lipsa de comunicare, de socializare, sărăcia materială şi spirituală. Cursul de energie este blocat şi omul se îndreaptă spre sfârşit, chiar dacă nu conştientizează acest lucru. Gândirea pozitivă presupune eliberarea energiei pozitive, atragerea de oameni pozitivi. Interacţionând cu semenii, participând la viaţa comunităţii, omul acceptă responsabilităţile vieţii, elimină tendinţele dăunătoare din fiinţa sa.

6. Cântecul şi jocul

Petrecerea prin cânt şi joc, manifestare a gândirii pozitive, este un fapt străvechi. La traci, spune Herodot, înmormântările erau sărbătorite prin cânt şi joc. Bucuria trecerii în alt plan se asociază cu credinţa în nemurirea sufletului, esenţa doctrinei lui Zamolxis.

Cântecul şi jocul sporesc puterea emoţională, care ţine de chakra a 4-a a inimii, ajutându-ne să ne bucurăm mai mult de viaţă, să nu cădem pradă gândurilor întunecate. Cântecul face parte din viaţa omului, din intimitatea lui sufletească: îl mângâie, îi astâmpără inima, îi purifică sufletul, îl ajută să se detaşeze de tot ceea ce este negativ. Chakra a 6-a priveşte detaşarea, se asociază cu spiritul şi cu

[4] Karma este un cuvânt sanscrit, cu sensul de „faptă, acţiune", cf. NDN: 819.
[5] Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel, 6:7.

BDD-V408 © 2009 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:59:31 UTC)

înțelepciunea. În înțelepciunea lui, țăranul a ştiut să-şi întreţină spiritul viu prin cânt şi joc, din care a făcut un mod de a fi: „Mulțumescu-i la maica/ M-o făcut să ştiu cânta./ Eu nu cânt că ştiu cânta,/ Da' mi-astâmpăr inima/ Mie şi cui m-o-asculta". „Cântecu' ni-i frate bun,/ În el sufletu' ni-l spun./ Di ni-i rău ori di ni-i ghini,/ Cântecu' îi lângă mini.// Cui nu i-i drag cântecu'/ Îi este rău sufletu'./ Cin' nu cântă şi doineşte/ Urâtă viaţă trăieşte./ Da' eu cânt şi mă petrec,/ Că şi-aşa zâlele trec". „Ceteră, când te aud,/ Tăte rălile le uit/ Şi de-amu, şi de demult/ Şi de câte-am petrecut". În mijlocul semenilor, părinți, rude, prieteni, țăranul petrece şi se înveseleşte, uitând toate grijile şi necazurile vieții de zi cu zi, îşi regăseşte forța necesară pentru a nu se simți abandonat: „Dragu mi-i câmpu' cu flori/ Oamenii petrecători./ Totdeauna-mi place mie/ Cu oameni de veselie". „Iară joc şi mă pitrec/ Eu de-aişea nu mai plec./ Stau aişi, c-aişi ni-i ghini/ Cu şei dragi pi lângă mini./ Că mi-i drag la veselie/ Cu oameni de ominie". „Ascultă, omule, bine/ Şi petrece-te cu mine./ La ce-i rău nu te gândi/ Şi zâle bune-or vini". Veselia şi omenia sunt trăsături caracteristice colectivităților rurale, neamului românesc: „Țâne, Doamne, neamu' meu/ Şi-şi petreacă tăt mereu,/ Că-i făcut pă veselie/ Țâie-l Dumnezeu, să-l țâie". „Faceți-mi loc şi cărare,/ Că îi zî de sărbătoare/ Să închin cu fiecare,/ Să uităm de supărare". Scopul petrecerilor este şi de a face urări. Binecuvântarea şi cinstirea, împăcarea cu sine însuşi şi cu duşmanii fac parte din înțelepciunea țăranului român şi armonizează relațiile cu semenii, putând fi rememorate cu fiecare gest şi trimise în univers ca experiențe de viață: „Bună ziua, Doamne-ajută/ Oameni buni şi lume multă,/ Binele cu voi,/ Cu voi şi cu noi".

Hora satului este un eveniment major la care participă întreaga comunitate. Este un spectacol de culoare, se sunet şi de mişcare, la care țăranii poartă costume populare, au un anumit comportament, respectând o tradiție. *Hora de mână*, *a lua hora înainte*, *a intra în horă* nu sunt expresii întâmplătoare. Hora stimulează energia, redă veselia şi buna dispoziție, înseamnă un mod fericit de a fi împreună: „Cât oi trăi pă pământu/ Mi-oi petrece tăt horindu./ Horile-s de stâmpărare/ La omu' cu supărare./ Horile-s de leac în lume/ La omu' cu vorbe bune". „Cine-o făcut horile/ Meargă-n rai cu florile", spune creatorul popular într-o formulă de urare şi de binecuvântare. Jocul pe strunele viorii incită şi fascinează: „Când aud cetera-n sat/ Nu-mi trebuie de mâncat,/ Numa' haine de-mbrăcat/ Să mă duc la joc în sat". „Când aud şeteruica,/ Gura nu-mi poate tăşea,/ Pişioarile nu-mi pot sta,/ C-aşa-i tătă jița mea". Descătuşarea energiilor se asociază cu purificarea sufletului şi a spiritului, ne ajută să păstrăm prospețimea spiritului şi să ne întărim vitalitatea, să ne menținem tinerețea interioară: „Ionaş, arcuşu' tău,/ Zâ-mi jocu' din satu' meu,/ Bătuta cu cizmile,/ Să răsuni podelile". „Joacă moțu' cu moața,/ De să scutură straița./ Joacă moața cu moțu',/ De să clăte' pământu'". „Joacă ghini badi, hăi,/ Stânga, dreapta, tri batăi./ Nu căta rău la ochinşi,/ Că le-am rupt jucând pe-aişi".// „Bate locu' că-i uscat,/ Că de-o lună n-o plouat./ Pân' or vini ploili,/ Să muiem ochinşili,/ Că-s uscate şi crăpate,/ De-asară n-or fost jucate".

În conştiința colectivă, cântecul împletit cu jocul se asociază cu tinerețea trăită la timpul ei, *acum*, nu *atunci*, căci pentru a trăi prezentul avem nevoie de întreaga noastră vitalitate: „Tra' Miha' cu cetera/ C-amu mi-i dragă lumea./ Tra' cu arcu păste strune/ C-amu mi-s zâlele bune,/ Că,dac-om îmbătrâni,/ Ştii Dumnezău ce-a mai si". „Cântă, cântă, scripcaraş,/ Hora noastră di la Iaşi./ Cântă, badi, nu ti faşe,/ Că nu te-

BDD-V408 © 2009 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:59:31 UTC)

oi lasa în paşe./ Cântă să ne bucurăm,/ Că numa' o viaţă-avem./ Astăzi eşti, mâni nu eşti, / Pământu' nu-l moşteneşti". Nu de puţine ori în istorie, viaţa ţăranului român a avut de suferit. Cântecul şi jocul au devenit un mod de a trăi bucuria vieţii, de a-şi reface puterea şi de a intra în armonie cu natura, cu universul cosmic.

Astăzi viaţa ţăranului trece prin schimbări majore. Tradiţiile sunt însă nepieritoare. Vor înceta când vom înceta noi, ca popor, să mai existăm. Vin de demult, amintindu-ne de strămoşi, trec prin sufletul nostru şi se transmit generaţiilor viitoare, pentru că sunt rodul unor valori spirituale nepieritoare: bine, frumos, bucurie, optimism, dreptate, credinţă, realism, încredere în sine, iubire faţă de semeni, gândire pozitivă. Prin tradiţii ne exprimăm personalitatea, ne afirmăm libertatea şi existenţa în lume.

Bibliografie

Biblia sau Sfânta Scriptură 1988, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a Preafericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Bucureşti, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române.

Budiş 1998: Monica Budiş, *Microcosmodul gospodăresc. Practici magice şi religioase de apărare*, Bucureşti, Editura Paideia.

Ghinoiu 1999: Ion Ghinoiu, *Lumea de aici, lumea de dincolo. Ipostaze româneşti ale nemuririi*, Bucureşti, Editura Fundaţiei Culturale Române.

Lin 2002: Henry B. Lin, *Arta şi ştiinţa feng shui. Vechea tradiţie chinezească a modelării destinului*, Bucureşti, Editura Vox.

Molden, Hutchinson 2008: David Molden, Pat Hutchinson, *NLP genial! Ce ştiu, ce fac şi ce spun oamenii care au succes*…, Bucureşti, Editura Amsta Publishing.

Murphy 1997: Joseph Murphy, *Puterea extraordinară a subconştientului tău*, traducere: profesor yoga Dan Bozaru, Bucureşti, Editura Deceneu.

Myss 2006: Caroline Myss, Ph. D., *Anatomia spiritului. Cele şapte stadii ale puterii şi vindecării*, traducător Daniela Pascu, Bucureşti, Editura Cartea Daath.

NDN = Florin Marcu, *Noul dicţionar de neologisme*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1997.

Olteanu 1998: Antoaneta Olteanu, *Metamorfozele sacrului. Dicţionar de mitologie populară*, Bucureşti, Editura Paideia.

Papadima 1995: Ovidiu Papadima, *O viziune românească a lumii*, ediţia a II-a, Bucureşti, Editura Saeculum I.O.

Pamfile 2006: Tudor Pamfile, *Sărbătorile la români. Studiu etnografic*, ediţie şi introducere de Iordan Datcu, Bucureşti, Editura Saeculum I.O.

Taloş 2001: Ion Taloş, *Gândirea magico-religioasă la români. Dicţionar*, Bucureşti, Editura Enciclopedică.

Vulcănescu 1985: Romulus Vulcănescu, *Mitologie română*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

Walther 2008: George R. Walther, *Influenţa limbajului pozitiv. Stăpâneşte puterea limbajului pozitiv, limbajul succesului*, ediţia a II-a, traducere din limba engleză de Andreea Rosemarie Lutic, Bucureşti, Editura Curtea Veche.

BDD-V408 © 2009 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:59:31 UTC)

La pensée positive dans la chanson populaire roumaine

Dans la société contemporaine, marquée par la globalisation et, implicitement, par l'effort d'unification culturelle, le soustexte de la chanson populaire roumaine met en évidence la pensée positive du peuple roumain, côté essentiel de notre spiritualité et de notre identité dans l'espace européen.

La conception optimiste de la vie est révélée par l'harmonie entre l'homme et l'univers où il vit, fait visible dans plusieurs coordonnées : l'intégration dans la nature et la communion avec l'environnement ; la construction de la maison au bord de l'eau, endroit bénéfique pour la prospérité ; la compréhension et le respect des lois de l'univers de type cause – effet dans les relations interhumaines ; la conscientisation du pouvoir de la parole prononcée ou écrite ; la libération des émotions négatives et la purification spirituelle à travers la danse populaire.

L'abandon temporaire du village et l'intégration dans un autre espace, à l'étranger, se fait seulement dans le but d'une vie décente. Le déracinement est éprouvé à tout âge. Mais la projection positive du retour et de la réinstallation dans les pays d'origine est une occasion de joie et d'accomplissement spirituel. La pensée positive rend plus supportables le travail et la vie loin de chez soi.

Les textes folkloriques illustrent la langue vivante du peuple et, au-delà des mots, la vie des Roumains dans l'espace rural, leur philosophie, leur morale, leur pensée, leurs idées sur le rôle de l'homme dans l'univers. La profonde foi en Dieu et le culte de la famille, le respect des ancêtres, l'attachement à la langue, au peuple et aux coutumes demeurent inaltérés. Il s'agit là des biens les plus précieux des Roumains, des valeurs durables de la spiritualité roumaine.

Craiova, România

BDD-V408 © 2009 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:59:31 UTC)